AP91(2)8.

FAIR PLAY

Apare cheanzinal ■ Anul 1 ■ Nr. 2. ■ octombrie 1990
Revistă cu patru directori: Cristian Ţopescu, Octavian Vintilă, Alin Savu, Marcel Puşcaş
şi un redactor şef GEORGE STANCA
LEI 5

Galeriile şi violenţa lor mizeră

Hotărît lucru, violenţa românească post revoluţionară s-a mutat in stadioane. Sigur că ea ca atare este condamnabilă, dar credem noi, nu trebuie uitate nici cauzele care o generează. Sigur că ar trebui precisate întîi nuanţele violenţei pentru că ea poate fi verbală sau poate fi de ordin fisic. Din alt punct de vedere, ea poate fi gratuită sau, hai să spunem şi acest caz, justificată, linitîndu-ne la sport, la terenurile de fotbal, credem că nici un fel de violenţă nu poate fi justificată. Fie ea în teren sau în tribune. Ce înţeleg eu prin gratuit? Imprecaţiile şi jignirile celor din galerie. De pildă, la meciul Steaua - Rapid, galeria giuleşteană întindea pumnul spre cea stelistă, strigînd "ceauşeii", sau cîntînd acel cîntec, preluat apoi şi de galeria dinamovistă în meciul cu Steaua, cu "Ceauşescu a murit/ a murit beleaua". Da, poate că este, a fost aşa. Dar pînă cînd să tot fluturăm steagul răzbunării asupra unei echipe care fără ajutorul lui Ceauşescu (căci nu el a apărat trei penalty-uri) a ajuns Campioana Europei? Nu este casul să lăsăm aceste răfuieli şi să le înlocuim cu o susţinere onestă a echipei favorite? Ce folos aduce cluburilor implicate faptul că galeria Stelei a rupt o parte din gradenele stadionului Dinamo, sau că suporterii dinamovişti au spart geamurile aparţinînd Stelei? Cît timp oare vom mai flutura vendetto pe stadioane? Cît timp ne vom mai jigni reciproc cu vorbe ţintuite sub centură? Vorbeam la început şi de cauzele unor violenţe. Ele pot fi generate şi de nişte greşeli flagrante ale FRF. A fost oare sancţionat aşa cum trebuia de arbitrul Porumboiu pentru că a *generat* evenimentele de la Piteşti? Ba, mai mult, el a şi plecat urgent în străinătate. Mai poate cineva repara gafa domnului Macovei, care că tuşier a stricat meciul Rapid – Universitatea? Nu vreau să justific cu nimic ieşirile unor suporteri rapidişti, dar cînd din cauza unor greşeli consecutive de arbitraj, echipa este frustată, n-au ei dreptul să se supere sau să dea în mania persecuţiei? Prea mult au fost furate echipele sărace ca acum ele să mai creadă cu uşurinţă într-o federaţie care vrea binele dar face rău.

Nu sîntem, clar, de acord cu manifestările de violenţă, susţinem Fair-Play-ul, sîntem ai lui. Dar, haidem să-l aplicăm peste tot, fără discernămînt. Să nu generăm violenţă.

Sînt convins că poate niciodată cele trei galerii bucureştene , cele ale cluburilor Steaua, Dinamo, Rapid, nu se vor îmbrăţişa. Dar, sper, că într-o bună zi, măcar se vor respecta.

George Stanca

Pe Giuleşti jucătorii discută cu arbitrul ca în C.P.U.N. (Rapid - U. Craiova 1 - 4)

ROMÂNIA – BULGARIA: 0–3
Ne-am muiat terenul, ne-am înmuiat echipa (pagina 5)

DOMENII PRIVATE

■ Cristian Ţopescu (pagina 3)
■ Octavian Vintilă (pagina 4)
■ Marcel Puşcaş (pagina 5)
■ Alin Savu (pagina 6)

■ Alarmant: un nou caz de dopaj! (pagina 2)
■ Capra vecinului un nou aparat la gimnastică (pagina 3)
■ Juan Antonio Samaranch: În vocabularul C.O.R. – nu există cuvîntul "BOICOT" (pagina 4)
■ Germania – ... şi a rămas doar una (pagina 6)
■ Goana după aur în ... estul sălbatic (pagina 6)
■ Nu ajunge nimeni în rai dînd bacşiş (pagina 7)

Aici a stat galeria Stelei în meciul cu Dinamo (Foto: Viorel Dobre)

CARTONAŞ GALBEN

Am citit cu răsuflarea tăiată în "Gazeta Sporturilor" faptul că arbitrul **Adrian Porumbolu** la acuzat de dl. **Petre Deselnicu**, vicepreşedinte la Universitatea Craiova, că ar fi încercat să-i dea o sumă în dolari pentru a arbitra "atent" meciul U. Craiova - Steaua. În termeni juridici, dacă nu ne înşelăm, una ca asta se numeşte tentativă de mituire...

Dacă lucrurile stau într-adevăr aşa, unul din cei doi nu mai are ce căuta în fotbal. Şi, poate, nici în stare de libertate pe stradă.

Dacă nu... celălalt!

■ Fair Play

TIME OUT

Alarmant : un nou caz de dopaj!

■ Felicia Ţilea, între inconştienţă şi culpabilitate ■ Şi la controlul antidoping sîntem alături de Albania ■ Atlete care s-au săturat să-şi ascundă barba şi mustăţile ■ Cumpăraţi lamele Gilette

La mai puţin de trei săptămîni de la încheierea "europenelor" de atletism de la Split, a explodat bomba! Pe adresa federaţiei noastre de specialitate a sosit, pe 17 septembrie, un telex prin care francezul Pierre Dasriaux, secretarul Asociaţiei Europene de Atletism, anunţa, nu fără o anumită doză de... compătimire, că există posibilitatea unui caz de dopaj la unul din sportivii români testaţi la Split, şi anume cel cu numărul de cod 261.

Dar cine este acest 261? O verificare rapidă a documentelor de concurs a scos la iveală numele sulităşei Felicia Ţilea, clasată pe locul 9 la C.E. Fata este chemată de urgenţă pentru a discuta cu doctorul Drăgan, cel care fusese medicul lotului nostru la Split, care urma să fie prezent pe 2 octombrie, în calitate de delegat al F.R. Atletism, la laboratorul de la Kreischa, de lîngă Dresda, pentru contraexpertiza asupra probei B. Jurăminte de nevinovăţie, atît din partea Feliciei, a părinţilor ei, cît şi a antrenorului său, Nicolae Lăpuşan, dar toate în... van, căci rezultatul e la fel de nemilos, sau, dacă vreţi, aparatul la fel de exact! După 8 ore petrecute în celebrul (oricum, tristă faimă) laborator german, în compania unei cu totul alte echipe de specialişti faţă de cea care a analizat prima probă (aşa e regula), dr. Drăgan nu a avut altceva de făcut decît să accepte verdictul relevat şi de eşantionul B: POZITIV! (nortestosteron, e drept, într-o cantitate foarte mică, sub 2 nanograme / ml, dar a cărui prezenţă, şi nu calitate, înseamnă culpă!). Adică descalificarea la "europene", 2 ani suspendare din activitatea competiţională conform regulamentului I.A.A.F. (dacă nu cumva se va primi un alt comunicat), oprobiul lumii sportive.

Fără a încerca o disculpare a nefericitei atlete din Zalău - nici n-am avea cum, rezultatele analizelor fiind în afara oricărui dubiu - care, iată, la numai 23 de ani, în plină ascensiune, îşi vede stopate visele pentru "mondialele" de anul viitor, ca şi pentru Olimpiada de la Barcelona, vom încerca o "creionare" a situaţiei sale.

Deci, Felicia susţine că este nevinovată. Bun. În favoarea ei pledează - în afara mărturiilor sale şi ale altora (care, oricum, în faţa "diagramelor" de necontestat de la Kreischa, n-au decît o **valoare sentimentală** - cîteva argumente, şi ele, totuşi, sentimentale: **primo**, în perioada 20 mai - 30 august, nu s-a "eschivat" de la nici o competiţie de peste hotare, concurînd la Tel Aviv, la Bratislava, Paris, Bologna, Budapesta, la Köln şi la Split. Deci a concurat fără probleme, fără frică de control. Mai mult, şi acesta este **secondo**, la concursul de Mare Premiu de la Budapesta, din 5 august, a fost luată la control, iar rezultatul a fost NEGATIV! **Terzio**, la Split, după ce a semnat fişa de control anti-doping (la ora 20,30), s-a prezentat imediat (la 20.32) la camera de recoltare a probelor, singură, neînsoţită de medicul delegaţiei, fapt care ar putea denota lipsa oricărui sentiment de vinovăţie sau prudenţă. Pe de altă parte, întorcînd moneda, acest **terzio** este şi prima dintre greşelile Feliciei, dacă nu şi cea mai gravă. Pentru că, în ciuda faptului că, la şedinţa ţinută în preziua începerii competiţiei, dr. Drăgan a cerut tuturor atleţilor respectarea cu sfinţenie a două lucruri: nimeni să nu meargă la recoltare neînsoţit de un cadru medical şi nimeni să nu ia vreun medicament fără încuviinţarea sa, **Felicia le-a încălcat pe ambele**. S-a prezentat singură la control, mărind riscul unui viciu de procedură (s-au văzut cazuri în care paharul de recoltare era deja folosit, putînd prezenta pe pereţi urmele unor substanţe) şi la fel de grav, a luat, între calificări şi finală, **nişte pastile oferite de un coleg**, ca fiind Sargenor (nişte aminoacizi inofensivi), care, nota bene, **nu există sub formă de tablete**, ci numai de fiole buvabile!! Cum poţi primi de la cineva un medicament despre care nu ştii nimic? Este drept, nu acele tablete sînt cauza relevării nortestosteronului incriminat, cantitatea fiind mult prea mică, iar pe de altă parte, aceasta este exclusiv o substanţă injectabilă. Altă eroare a sportivei a fost şi declararea pe fişa de control, a numai două medicamente - luate în ziua concursului (aspirină şi multivitamine), pentru ca, abia după primiera telexului, să mărturisească... 24 de substanţe susţinătoare. Medicii sînt, însă, şi aici categorici, nici una dintre ele nefiind pe "lista neagră". Mai mult, doctoriţa Anca Gurău, care se ocupă de grupele de aruncători ale lotului, susţinea că ar fi băgat în foc nu o mînă, ci pe ambele, că Felicia este "curată". Mai ales că în ultimele două luni nu i se administrase, la lot, nici o substanţă injectabilă, pînă şi banala vitamină B lipsind din farmacia Centrului de Medicină Sportivă.

Bine-bine, atunci de unde a apărut acest nortestosteron? Pînă la elucidarea cazului (dacă se va elucida vreodată!), Ţilea a venit să îngroaşe numărul celor 10 cazuri pozitive depistate în ultimii 15 ani la atleţii noştri. Dacă mai adăugăm că, tot în acest an, maratonista Adriana Andreescu a fost găsită dopată (decadurabolin), iar discobola Floarea Vieru a declarat, chiar zilele trecute, că s-a săturat să-şi ascundă barba şi mustăţile, (cumpăraţi lame Gilette!) situaţia devine alarmantă. Din păcate, nu sîntem în aceeaşi oală cu americanii sau cu ruşii, care, deşi dispun de aparatură de control de cel mai înalt nivel, tot au din cînd în cînd cîte un caz de "pozitiv"... Noi, împreună cu Albania, formăm cuplul singurelor ţări europene incapabile să facă un control precis. Şi asta se vede! Descalificări, suspendări, oprobiul lumii sportive... Sau nu sînteţi de acord?

■ ANDI VILARA

FAIR – PLAY BUSINESS

ROMÂNIA FĂRĂ ŢĂRANI NU E ROMÂNIA

Printre numeroşii oameni de afaceri care au sosit în Bucureşti, la Tîrgul Internaţional, deschis în toamna aceasta, se numără şi d-l Dr. MEINHARD NIMHAUSER preşedinte, director general la "Comptoir de Commerce International", pe care l-am abordat într-o scurtă discuţie:

- D-le preşedinte, cu ce prilej aţi venit în România?

-În primul rînd, vreau să spun că de 20 de ani particip, pentru a zecea oară, la tîrgul care se face din doi în doi ani la Bucureşti. Cred că este o mică greşeală faptul că anul acesta tîrgul s-a organizat la aceeaşi dată ca pe vremea lui Ceauşescu. Asta nu o înţeleg, mai ales că nu sîntem atît de pregătiţi. Credeam că tîrgul se va desfăşura poate cu cîteva luni mai tîrziu sau poate chiar peste un an cînd problemele din ţară se vor linişti, cînd activitatea economică o să demareze aşa cum trebuie să demareze. România are nevoie de încă cîţiva ani ca să se refacă. Convingerea mea este că acest lucru se poate realiza chiar mai repede. Şi mai cred că, pentru binele ţării, ţăranii trebuie să se întoarcă în vatra satului şi să facă din nou din România grînarul Europei.

Şi, fiindcă veni vorba despre aceasta, aş vrea să vă amintesc cuvintele pe care le-a spus primarul Parisului, d-l Chirac, zilele trecute la televiziunea franceză. Spunea dînsul că Franţa înseamnă agricultori iar eu spun acest lucru raportat la dumneavoastră că România fără ţărani nu este România. Trăiască România şi să trăiască ţăranii ei!

- Vă mulţumim pentru aceste urări, dar noi am vrea să vă mai punem cîteva întrebări. De pildă, am vrea să vă prezentaţi şi să ne spuneţi ce firmă reprezentaţi?

- Noi reprezentăm firma Creusot – Loire Industrie (USINOR) pe probleme de tablă nucleară, Chavanne – Ketin, 4 uzine grupate tot în Usinor, care fac cilindri de laminare pentru toată industria română, grupul Lafarge pe materiale refractare, apoi Savoir Refractaires şi cu Kerlane,care fac parte din grupul Saint Gobin, unul din mastodonţii noştri, precum şi Olham, firmă care livrează echipament minieresc, căşti, lămpaşe, ştiţi d-stră...

- Vreau să vă întreb care este locul firmei d-stră în economia franceză?

- Toate acestea au un rol important pentru promovarea exporturilordin Franţa către România, atît în metalurgie cît şi în materialele refractare. Sînt uzine de renume ale Franţei recunoscute pe plan mondial.

- Lucraţi de multă vreme cu ţara noastră. Puteţi să ne spuneţi fără reserve care vă sînt partenerii şi cum lucraţi cu ei?

- Lucrez de aproape 25 de ani cu ţara dumneavoastră şi vă voi spune care-mi sînt partenerii favoriţi. În primul rînd Metal – Export – Import care grupează uzinele de la Hunedoara şi Reşiţa, adică tot ce are România mai bun şi mai frumos în industrie. Apoi aş aminti Mineral – Import – Export, care, comercializează importurile de materiale refractare necesare uzinelor pe care le-am numit mai sus. Dar noi facem şi importuri mari din România, fiind primii în Franţa care am promovat importurile siderurgice româneşti încă de pe vremea cînd "Bucarest" era confundat cu "Budapest".

- Considerăm că România are nevoie de oameni, de nişte impulsuri şi faptul că aţi început cu o critică...

-... n-am făcut nici o critică, am spus doar că deschiderea tîrgului este un pic prematură pentru a putea înregistra un succes deplin.

- D-le preşedinte, în acest context, cum vedeţi colaborarea d-stră cu noua Românie, în care toţi am vrea ca totul să se schimbe în bine?

- Ţara o să se schimbe în bine! Eu cînd văd populaţia că este liberă, înţeleg încă o dată că lucrul cel mai important pentru România este libertatea. Greu de înţeles pentru mine este faptul că după această revoluţie, o parte din tineriide valoare, specialişti, muncitori, intelectuali, au preferat să plece în străinătate în loc să rămînă pentru a reclădi o nouă Românie. Cred că unii au înţeles greşit că odată cu deschiderea graniţelor toţi trebuie să-şi refacă viaţa numai în străinătate. Dar eu ştiu că românul are o vorbă: "fie pîinea cît de rea/ tot mai bine-n ţara ta."

- D-le preşedinte, acest prim interviu pe care aţi avut amabilitatea să ni-l daţi, am dori să îl continuăm cunoscînd firma d-stră în detaliu.

- Mi-ar face plăcere să veniţi în Franţa dar să şi vizionaţi standul nostru de la Tîrgul din Bucureşti. În încheiere aş vrea să se ştie că noi nu am venit aici numai ca să vindem şi să ne îmbogăţim. Noi vindem în aceeaşi măsură în care şi cumpărăm. Şi, sper să înţelegeţi, acesta este un lucru foarte important pentru balanţa de plăţi a României.

a consemnat **GEORGE STANCA**

FAIR PLAY

Redacţia şi administraţia: Bucureşti, Calea Victoriei 174, sector 1, tel. 50.58.65; 59.66.73
Prezentarea grafică: Claudia Marinescu
Secretar de redacţie: Gab. G. Florea
Tiparul: Luceafărul

Cronica mondenă

De la frac la pulovăr, de la adidaşi la pantofi de lac

Ateneul Român a auzit multe mişcări: allegro ma non tropo, largo, andante sostenuto, moderato con anima, dar mişcare sportivă nu cred să fi auzit vreodată înainte de 1 octombrie, cînd domnul Samaranch Antonio Juan a venit pentru aniversarea Comitetului Olimpic Român. Evenimentul a făcut să se audă şi să se vadă, mai ales în premieră absolută, toată mişcarea sportivă din ţară. Aşadar, au apărut în ţinută de gală, după cum se impunea, sportivii şi invitaţii lor. **Dl. Ivan Patachin**, plin de bun simţ, stătea în loja stîngă cu lacrimi în ochi, impresionat de căldura sălii şi a evenimentului în sine. Dar nicidecum de vecinul din loja dreaptă, **d-l Adrian Sîrbu**, care venise să aibă vis-s-vis pe d-l Petre Roman... şi boleroul de Ravel. În rîndurile din faţă, stăteau cuminţi şi nedumerite gimnastele noastre, care mai de care mai pestriţ îmbrăcate. Nu cred că **Daniela Silivaş** nu a avut de la cine învăţa cum trebuie să te îmbraci, cum să te comporţi în asemenea ocazii. Cu o bluză aiurea şi vorbind tot timpul spectacolului nu faci o impresie bună mai ales că doamnele antrenoare erau vigilente, erau foarte bine îmbrăcate, de la rochii cu paiete verzi şi roz, la rochii de mătase naturală, asortate cu mult gust. Apariţia d-nei **Lia Manoliu** a impresionat prin tot. Inteligenţa omului cu bun simţ se vede şi se simte. Deux-pièce-ul beige pe care d-na Manoliu îl purta, avea atîta rafinament încît punea în evidenţă ochii albaştrii ai purtătoarei, plini de bunătate şi emoţie.

Ce-ar fi să ne mai uităm şi la bărbaţi? Eleganţi, nimic de spus, dar totuşi...puloverele nu se poartă aici, unde fracurile şi papioanele ies în evidenţă fiind purtate (este adevărat , puţin incomod) de doi domni: **Cristian Topescu** şi **Octavian Vintilă**. Adică prezentatorii galei. În sfîrşit, pauza meritată şi mult aşteptată. E greu să suporţi dintr-o dată atîtea mişcări. Aşadar, accelerando sportiv spre holul Ateneului unde se bea binevenita cupă de şampanie. Reporterii televiziunii îmbrăcaţi elegant şi sobru, aleargă cu microfoanele după interviuri, **d-l Ion Ţiriac** o şterge...româneşte sau rubatto, **d-l Horia Alexandrescu** face propuneri, fetiţele de la gimnastică se duc... undeva însoţite bineînţeles de o cunoscătoare a muzicii: **Ileana Popovici**. Totul se termină într-o mişcare ambientală plăcută şi ambiguă, de la frac la pulovăr, de la adidaşi la pantofi de lac, de la andante la allegro. Mai repede! Iar la finalul mişcării sportive, fiecare pleacă cu cine trebuie!

■ **ABRA**

Domeniul Cristian Ţopescu

3

Capra vecinului un nou aparat la gimnastică

Campionatele balcanice de gimnastcă de la Ploieşti, au reunit pe reprezentanţii celor două ramuri: "sportivă" şi "artistică". Au reunit, este un fel de a spune, în sensul că au evoluat în aceeaşi sală, dar concursurile au fost separate cum este normal. Mai puţin normal est faptul că în timp ce gimnastele "sportive" ale unor ţări balcanice rămîneau în sală după terminarea concursului lor pentru a le susţine moral pe coechipierele lor de la "artistică", **fetele noastre de la "sportivă" erau trimise la hotel atunci cînd artistica intra în concurs.** Deloc sportiv gestul antrenorilor şi educatorilor de la gimnastică sportivă faţă de colegii şi colegele lor de la gimnastică artistică. O fi această ramură o rudă mai mică, mai tînără şi mai fără reazultate decît sora cea mare, sau tocmai de aceea ea ar trebui să fie mai mult ajutată, măcar moral, de laureata ei soră. Din informaţiile pe care le avem, se pare că în familia gimnasticii se simte un început de rivalitate, greşit înţeleasă, între cele două ramuri. Ar fi regretabil să se confirme aceste păreri. Ascensiunea gimnasticii artistice româneşti, nu micşorează de loc meritele gimnasticii sportive, nu-i afectează popularitatea, bugetul sau cine ştie ce altceva. Dacă vrem să infirmăm zicala cu "capra vecinului", trebuie să ne mai şi ajutăm între noi, că de săpat...

Dumitru Hărădău omul fără vîrstă, inepuizabil în străduniile sale de a ajuta tenisul românesc cum poate şi cînd poate, cu fapta şi cu sfatul unui jucător cu mare experienţă de viaţă şi de concurs. Dar marea surpriză din acest sport, este desfiinţarea secţiei de tenis a clubului Dinamo, ceea ce l-a obligat pe numărul unu al României - Florin Segărceanu să se transfere la Dinamo Braşov! Deci, vechea pepinieră din şos. Ştefan cel Mare care a dat de-a lungul anilor numeroase elemente de valoare şi-a închis porţile. Păcat! O fi "murit" şi "Tînărul Dinamovist", asociaţie din care şi-au luat zborul spre sportul de performanţă mulţi tineri călîţi la şcoala aspră a muncii fără menajamente?

Fair - Play ? N-am auzit !

Dinamo a arestat tenisul

Circuitul de turnee de tenis organizate de Federaţia Internaţională în România a continuat la Braşov şi s-a încheiat cu "Masters"-ul cîştigat de Mihai Vanţă la Bucureşti. Dar noua stea de ascensiune a tenisului românesc este Andrei Pavel (16 ani) care ne face din nou să visăm la renaşterea sportului alb din ţara noastră. Să nu trecem cu vederea prezenţa printre competitori a neobositului Dumitru Hărădău omul fără vîrstă, inepuizabil în străduniile sale de a ajuta tenisul românesc cum poate şi cînd poate, cu fapta şi cu sfatul unui jucător cu mare experienţă de viaţă şi de concurs. Dar marea surpriză din acest sport, este desfiinţarea secţiei de tenis a clubului Dinamo, ceea ce l-a obligat pe numărul unu al României - Florin Segărceanu să se transfere la Dinamo Braşov! Deci, vechea pepinieră din şos. Ştefan cel Mare care a dat de-a lungul anilor numeroase elemente de valoare şi-a închis porţile. Păcat! O fi "murit" şi "Tînărul Dinamovist", asociaţie din care şi-au luat zborul spre sportul de performanţă mulţi tineri călîţi la şcoala aspră a muncii fără menajamente?

Sîngele apă nu se face

De la tenisul de cîmp să trecem la tenisul de masă care a ţinut capul de afiş al unei săptămîni sportive prin disputarea campionatelor internaţionale ale României la care au participat jucători şi jucătoare din 16 ţări! de cînd n-am mai consemnat o asemenea participare!

Printre invitaţii de onoare, aproape septuagenara Angelica Rozeanu, posesoarea unui palmares în care se află 17 titluri mondiale! Frumoasă declaraţia sa: "În adîncul sufletului am rămas românca". Aceste cuvinte le-am mai auzit în ultima vreme în dialogurile cu foşti sportivi pe care, în trecutul apropiat, trebuia să îi ocolim cînd îi întîlneam peste hotare la diverse competiţii: antrenorii de handbal Moser, Ivănescu şi Stökl (aflaţi în Germania), fotbalistul Marcel Răducanu, antrenorii Radu Nunweiler şi Octavian Ionescu (stabiliţi în Elveţia) ş.a. Încă o dovadă că orice cetăţenie ai avea la un moment dat, ţara în care te-ai născut îţi rămîne în adîncul sufletului, nici o altă "reşedinţă" temporară sau definitivă nereuşind să îi ia locul.

Din 1984 pînă în 1990, Franz Beckenbauer

Din 1978 pînă în 1984, Jupp Derwall ■ în 1978, Helmut Schön ■

Din 1964 pînă Pînă în 1964, Sepp Herberger

Naţionala Germaniei, triplă campioană mondială, a avut 4 antrenori în 54 de ani. Ghici cîţi antrenori a avut naţionala României în ultimii 20 de ani!

Fotbalul, bărbaţii şi femelle

Ne-a parvenit cu întîrziere (tot e bine) rezultatul unui sondaj făcut printre telespectatorii din România ai Campionatului Mondial de fotbal. Din cele 900 de răspunsuri (un eşantion), 840 au apreciat ca deosebit de oportună preluarea şi transmiterea integrală a campionatului. Repartizarea pe sexe a acestor răspunsuri: 507 bărbaţi, 393 femei, (bravo, femeile vin spre fotbal). Meciurile cu cei mai mulţi telespectatori: România - URSS şi Italia - Argentina (normal), apoi Argentina - Camerun, RFG - Argentina şi Italia - Argentina (magnet Maradona). Clasamentul celor mai buni 5 jucători români, după opinia celor chestionaţi: Lăcătuş, Gh. Popescu, Hagi, Lung, Balint.

Fotbalistul german BREHME - contract de 6 milioane de mărci pentru încă trei ani la Internazionale! Cam cît Lung, Gică Popescu, Andone şi Klein la un loc !?! Nu ne vindem ţara dar ieftin ne vindem jucătorii...

Constantin n-a ascultat-o pe Corina

Corina Stela-Manolache, str. Elena Cuza, bl. E7, Curtea de Argeş: "Vă rog frumos, domnule antrenor Constantin, să ascultaţi sfaturile mele. Vă dau un exemplu: domnului Jenei i-am trimis pentru meciul retur cu Danemarca sfaturi cum să facă echipa şi dînsul m-a ascultat. Deci sfaturile:

- Portarii trebuie să fie foarte atenţi la orice minge a adversarului care se îndreaptă spre poartă, să calculeze toate traiectoriile mingiilor din orice direcţie vin ele;
- Linia de fundaşi să fie atentă în apărare, să nu lase pur şi simplu ca adversarul să intre în careu;
- Linia de mijloc să realizeze cu capul atacul, adică să gîndeadcă atacurile şi să fie atenţi cum transmit pasele;
- Atacanţii să fie atenţi la pasele ce li se adresează şi să acţioneze calm, precis şi fără faulturi în atac;
- Trebuie ca toţi jucătorii să joace mereu la firul ierbii şi pasele să fie date precis şi repede, încît să-l ameţească pe adversar;
- Să se realizeze poziţia afară din joc, offsaid-ul, pentru ca adversarul să nu poată trage la poartă;
- Să fie cît mai puţine faulturi sau chiar să nu se mai facă deloc;
- Echipa o vor alcătui în două moduri, şi dumneavoastră îl veţi alege pe cel mai bun sau veţi combina cele două moduri. 1. Lunng, D. Petrescu, Andone, Gh. Popescu, Iovan, Rotariu, Sabău, Hagi, Lupu, Lăcătuş, Balint;

Aceste sfaturi sînt valabile pentru meciul cu Bulgaria. Pentru San Marino voi reveni." Am respectat ortografia autoarei. Spre dezamăgirea ei antrenorul Constantin nu i-a ascultat în întregime sfaturile. Şi aţi văzut ce-a ieşit.

"...Vom cîştiga Cupa Mondială"

Gavril Ţăranu, str. Constanţei 19 Mangalia: "Vă rog frumos, nu mai ridicaţi în slăvi pe fotbaliştii care şi-au părăsit echipele de club şi ţara pentru că sînt nişte oameni fără suflet de român! Dacă se va mai face greşeala să fie introduşi în reprezentativă, vom pierde calificarea la Europene! Să fie organizată echipa naţională din oameni de la echipele de club din ţară cu credinţă în Dumnezeu şi vom cîştiga Cupa Mondială!"

Mă rog, pînă la Cupa Mondială mai e mult, iar grădina lui Dumnezeu e mare. Chiar şi Dumnezeu e mare!

Domeniul Octavian Vintilă

JUAN ANTONIO SAMARANCH:

În vocabularul C.O.R. - nu există cuvîntul "BOICOT"

Nu putem trece peste momentul aniversar al Comitetului Olimpic Român atîta timp cît el a însemnat de fapt un eveniment fără precedent în mişcarea sportivă românească şi cu o largă audienţă - adevărată pe plan internaţional, motiv pentru care şi astăzi voi acorda întregul spaţiu rezervat... domeniului privat.

Luni, 1.X.1990, ora 16,00

Aeroportul internaţional Bucureşti Otopeni. Pe pista aeroportului se află Lia Manoliu - preşedintele C.O.R., Ion Ţiriac, omul care s-a aflat alături de sportul românesc şi la greu şi la sărbătoare, membrii Ambasadei Spaniei. Realizez un scurt interviu cu Ion Ţiriac, care-mi spune că deşi tenisul nu a fost sport olimpic, a avut posibilitatea de a fi prezent la J.O. de iarnă din 1964, apoi a vizionat întrecerile ediţiei de vară din 1972 de la München şi este de părere că "Jocurile olimpice reprezintă cel mai fantastic spectacol al lumii în care fiecare om, echipă sau naţiune, doreşte să demonstreze că este mai frumos, mai bun, mai puternic."

Pe domnul ambasador al Spaniei la Bucureşti, îl abordez cu rugămintea de a ne spune, cum se pronunţă corect numele preşedintelui C.I.O.: "Samarangi" sau "Samarang". Domnia sa ne informează că este corect în ambele cazuri. Dar dacă dorim să-i facem o plăcere, să-i spunem "Samarang" aşa cum este pronunţat numele în zona în care s-a născut.

La ora 16(fix) micul avion al C.I.O., purtînd pe el semnele celor cinci cercuri olimpice aterizează. Scara are numai patru trepte. Coboară d-l JUAN ANTONIO SAMARANCH, pe care nu-l las să primească toate buchetele de flori pregătite şi îl abordez cu un scurt interviu: "Am ţinut mult să fiu prezent la acest moment aniversar al Comitetului Olimpic Român. Ştiu prin ce a trecut sportul românesc, recunosc sacrificiile făcute de sportivii ţării d-stră, precum şi excelentele performanţe obţinute de el. Cred că va fi minunat. Încerc o emoţie că sînt aşteptat de oameni de sport şi nu de ... oameni politici."

Ora 16,40. Iau cele două interviuri cu Ion Ţiriac şi Juan Antonio Samaranch spre a fi difuzate la radio, înaintea începerii transmisiei de la Ateneul Român.

Ora 16,55 - în jurul Ateneului Român încep să se formeze grupuri, grupuleţe ale sportivilor de ieri şi de azi, de aici sau din altă parte.

Partea mai puţin văzută a unei aniversări

"Uite-l pe...", "Măi, cel de acolo, nu este...?", "Cum, au venit din R.F.G. toţi poliţiştii?", "Da, şi nu numai ei ci şi...", "Nu e deloc schimbat...". "Da, dar s-a îngrăşat bine!" Sînt numai cîteva crîmpeie din dialogurile care se purtau în faţa sau în holul Ateneului Român. Îşi face apariţia un microbuz alb, marca Ford, pe care scrie Michel Vardin - donaţie pentru Federaţia Română de Scrimă. Coboară fostele glorii ai scrimei noastre şi alături de ei şi cel mai proaspăt preşedinte de onoare al D'Artagnan-ilor români, Michel Vardi - Miki cum îl spuneau colegii pe cînd era scrimeur la Satu - Mare, omul căruia, scrima românească îi datorează participările la ultimele mari competiţii, fiindcă fără sprijinul material (costume, aparate, arme) nu s-ar fi putut lua startul decît în Campionatul Naţional.

Ora 18,00 - Sub cupola Ateneului Român sînt strînse marile valori sportive ale olimpismului românesc şi internaţional. Printre aceştia, şi cîţiva oameni politici ca invitaţi.

Imnurile României şi ale C.I.O. emoţionează şi ne reamintesc tot ceea ce se întîmplă sub lumina flăcării olimpice, este mai grandios decît ceea ce se întîmplă sub semnul celor trei litere O.N.U.

La cuvîntul Lia Manoliu - simbol al fair-play-ului (motiv pentru care a şi primit premiul internaţional cu acelaşi nume) Ce spune? Lucruri de suflet în limbajul olimpismului. Dar mai important este că vorbele generează lacrimi, în ochii ei, în ochii noştri, în ochii celor care au învins sau au fost învinşi în arenele sportive, şi se află acum reuniţi în Ateneul Român, tocmai pentru a demonstra că olimpismul înseamnă şi sport şi cultură. La cuvîntul Juan Antonio Samaranch. Vorbeşte liber. Gînduri generate de atmosfera evenimentului. Nu a venit cu ceva pregătit dinainte. Sînt cuvinte care elogiază contribuţia sportivilor români la ascensiunea olimpismului în lume. Cele mai frumoase fraze, din multele frumoase: "Comitetul olimpic român nu are - spre cinstea lui - în vocabular, cuvîntul boicot." "Guvernul român şi lumea întreagă trebuie să cunoască azi, că noi, Comitetul Internaţional Olimpic, vom sprijini în totalitate Comitetul Olimpic Român iar în noi, va avea întotdeauna un prieten".

Se aplaudă. Reflectoarele care se mişcă pe feţele participanţilor descoperă lacrimi pe obrajii celor care au triumfat în condiţii grele pentru sportul românesc, făcînd adevărat fachirism. Apoi, Juan Antonio Samaranch acordă două Ordine ale Comitetului Internaţional Olimpic: lui Kunst Ghermănescu, ("cel mai mult îmi doresc să trălască părinţii mei să mă vadă cu acest colier de gît, care mă bucură asemenea unei biciclete pe care aş fi primit-o de Sfintele Paşti, cînd eram copil), şi lui Ivan Patzachin (nici un titlu de erou al muncii socialiste nu m-ar fi putut bucura ca acest ordin al C.I.O.). Primul ministru al României se îmbrăţişează cu Ivan Patzachin şi surprind că onoarea este a lui Petre Roman.

Cînd Cristian Ţopescu spune ultima frază a spectacolului, eu sînt deja în loja nr. 11 pentru interviuri.

Juan Antonio Samaranch: "Trăiesc o mare bucurie că am cunoscut azi, marile valori sportive româneşti, acei campioni care au triumfat cînd nu eram preşedintele C.I.O."

Cornel Dinu (ministru secretar de stat): "Olimpismul reprezintă un fenomen pe care trebuie să-l cultivăm la adevărata lui valoare.

Bogdan Niculescu-Duvăz - ministrul tineretului şi sportului: "Noi, cei de azi avem obligativitatea de a duce cu generaţia tînără, mai departe această ştafetă a frumoaselor tradiţii ale sportului românesc."

Ion Ţiriac: "Cine a concurat vreodată sub culorile roşu, galben şi albastru, oriunde ar trăi român se cheamă"

Michel Vardi: "Fiecare dintre noi care trăieşte aici sau în altă parte, trebuie să facem cîte puţin pentru sportul românesc. Puţin cîte puţin, se va aduna foarte mult."

În hol se clocnesc cupe cu şampanie, se poartă dialoguri, se glumeşte, se schimbă telefoane şi adrese, (fără să-i urmărească cineva). Cînd reflectoarele se sting, grupuri, grupuri, formate de cei care nu s-au văzut de ani şi ani de zile, reuniţi azi din nou, cu aceeaşi putere cu care cele cinci cercuri unesc sportivii lumii, pleacă să petreacă în continuare.

Marţi - 20 oct. - Conferinţa de presă, i-a relevat domnului Juan Antonio Samaranch preocupările tuturor românilor pentru lumea olimpică internaţională, pentru promovarea adevăratului spirit de fair-play. De ce Atlanta şi nu Atena? a fost un leit motiv al întrebărilor.

Şi deodată, "bomba". Colegul Sorin Satmari zice: S-ar putea totuşi să-i se ofere Eladei proba simbol a J.O., maratonul din 1996, să se desfăşoare pe traseul Maraton - Atena".

În după amiaza acelaşi zile, la Aeroportul internaţional Bucureşti - Otopeni.

Lîngă micul avion cu reacţie al C. I. O., înainte de urcare, îi mai smulg o declaraţie lui Juan Antonio Samaranch: "Sînteţi nişte oameni minunaţi, C.I.O. nu va uita că voi nu aţi cunoscut cuvîntul BOICOT şi aţi salvat spiritul olimpic. De aceea Lia Manoliu şi C.O.R. vor avea în noi un sprijin permanent."

Cu un an întîrziere, C.O.R. a intrat în cel de-al patrulea sfert de veac de existenţă.

P.S. În scenariul spectacolului figura şi poemul "Dacă" al lui Kipling, care din motive independente de realizatori nu şi-a mai găsit locul. Avînd în vedere ideile ce se emană şi solicitările adresate îl publicăm alăturat.

JUAN ANTONIO SAMARANCH
un preşedinte pentru liniştea noastră olimpică

Cu admiraţie şi "invidie" profesională pentru Sorin Satmari

În spiritul numelui acestei reviste simt nevoia să mai scriu cîteva rînduri şi mai ales vis-à-vis de motto-ul acestei pagini.

Am scris şi am vorbit despre olimpism, mai mult decît despre orice alt sport separat. Poate şi pentru faptul că am concurat de cîteva ori sub cele cinci cercuri olimpice, sau pentru că în vara lui '80, am purtat de la km. 34 la km. 35 pe şoseaua Bucureşti - Ploieşti, torţa olimpică aprinsă la Olimpia şi care se îndrepta spre Moscova, am suferit cînd telexurile ne-au adus vestea că ediţia din 1996 a J.O., nu va fi organizată la Atena. Multe am gîndit, multe am scris, multe am vorbit.

Ideea confratelui şi prietenului Sorin Satmari de la "Gazeta Sporturilor" acceptată ulterior de organizatorii de la Atalanta, mi se pare atît de grandioasă - ca simbol, şi chiar în numele unei dreptăţi, încît simt o admiraţie ca român dar şi o "invidie" profesională, că ea aparţine lui.

Se va finaliza sau nu (mai este necesar acordul Federaţiei de atletism) eu îmi permit să-i spun lui Sorin un sincer bravo dar mai ales un sincer mulţumesc.

Petre Roman un contemporan al lui Ivan Patzaichin

"Dacă" ("If")

de Rudyard Kipling

"Dacă poţi în vijelie să-ţi păstrezi întreaga minte
Cînd îşi pierd cu toţii capul şi te fac răspunzător.
Dacă poţi să crezi în tine cînd ceilalţi nu au cuvinte
De-ndoială, dar ţii seama de-ndoiala tuturor.

Dacă poţi s-aştepţi şi nu eşti obosit de aşteptare.
Şi minţit de toată lumea, tu să nu spui o mincinoasă...
Şi să nu urăşti pe nimeni chiar urît de fiecare
Fără a te feri cu mintea sau cu inima ta bună

Dacă poţi visa şi nu eşti robul visurilor tale
Dacă poţi gîndi, dar fără a-ţi crede din gînduri ţel.
Biruinţa sau dezastrul întîlnindu-le în cale
Dacă poţi, cu aceşti fălarnici să te porţi mereu la fel.

Dacă poţi răbda în tihnă, cînd din vorbele-ţi rostite
Ticăloşii fac capcane ca să prindă proştii-n joc.
Să vezi lucruri pentru care ţi-ai sa viaţa, năruite
Şi cu aceleaşi vechi unelte să le-nalţi din nou la loc.

Dacă poţi juca munca ta de-o viaţă-ntreagă
Şi s-o pierzi pe-o lovitură ca s-o iei de la-nceput
Cu aceeaşi hotărîre şi neistovită vlagă.
Fără să suspini o vorbă, oricît ai fi pierdut.

Dacă inima şi muşchii ţi-i sileşti să se-ncleştească
Şi să-şi facă datoria cînd de mult sau istovit
Şi stai dîrz cînd nu-i în tine nici un muşchi să mai vibreze.
Doar voinţa care strigă: stai şi luptă necîntit!

Dacă poţi păstra virtutea cînd vorbeşti cu biata gloată
Şi plimbîndu-te cu regii să rămîi cu mintea clară.
Dacă duşmanii şi prieteni nu te pot jigni vreodată
Şi pui preţ pe fiecare, nu de tot din cale-afară;

Dacă poţi lupta cu timpul care fără milă zboară,
Smulge şase zeci de clipe din minutul lung şi greu
Şi-l ai tău întreg pămîntul şi cu întreaga lui comoară
Însă mai presus de toate, eşti un OM copilul meu"

Domeniul Marcel Puşcaş

Domnul Adrian Vasiliu şi aşii din mîneca lui Ianul

Domnului Adrian Vasiliu alias "Vasilină", cum îi spuneau poloiştii din vechea gardă, nu prea-i este cunoscută noţiunea de Fair-Play. În primul rînd, dînsul abordează în numerele din 10 şi 11 octombrie ale Gazetei Sporturilor, subiectul început cu cîtva timp în urmă de Sorin Satmari, referitor la afacerea Sabău şi alte afaceri.

Că ziaristul cu pricina a plecat la drum în Italia să-şi vadă fiul, e posibil, că nu prea l-a interesat meciul de polo Savonna – Steaua, este iarăşi posibil, cum la fel de posibil e ca banii ce se rulează în fotbal să-i fi sucit minţile. Şi-atunci ce să facă dînsul ca să mai ciupească ceva? "Hai la Lucescu şi la Anconetani, îi apăr şi poate mă întorc "onorabil" în ţară". În al doilea rînd se vede de la o poştă că sub semnătura lui Adrian Vasiliu se ascunde un ins ce nu era la curent cu datele problemei. Dar ce conta, loialitatea faţă de colegii de breaslă, sau para mălăiaţă ce putea să cadă din abordarea acestui subiect?

Titlul primului articol sună astfel: "A existat un caz Sabău? Poate doar unul inventat!" Chiar să fie inventat cazul Sabău domnule Vasiliu?"

Atunci de unde atîtea polemici vis-a-vis de un litigiu de 1.100.000 de dolari? Ţin să vă informez stimate domn gazetar sportiv că acest caz a ajuns pînă acolo sus, adică la UEFA, şi că acest organism i-a oferit lui Sabău dreptul de a juca. Tot în acest articol, afirmaţi că Sabău ar fi fost în relaţii grozave cu Lucescu. Din nou ţin să vă informez că la sosirea în ţară cu ocazia amicalului cu Polonia, tînărul fost dinamovist a afirmat în prezenţa lui Octavian Vintilă şi a lui Radu Timofte că domnul Vasile Ianul are dreptate în acuzaţiile aduse lui Mircea Lucescu. Personal, fiind în cunoştinţă de cauză, sînt convins că "preşedintele destituit" nu şi-a spus ultimul cuvînt, asul purtîndu-l în mînecă. Depinde ce aveţi dumneavoastră în mînecă? Sau în buzunar.

ROMÂNIA - BULGARIA : 0 - 3

Ne-am muiat terenul, ne-am înmuiat echipa

■ În 32 de meciuri cu bulgarii am avut avantaj net ■ Ne-am tras singuri gazonul de sub picioare ■ Ne lipsesc sloganurile comuniste şi în fotbal ■ Calu, Albanezu şi Ţintaru sponsorii noştri

Odată intrat pe poarta stadionului Steaua cu ocazia meciului România - Bulgaria, pardon, a lecţiei de fotbal am rămas consternat de decizia secretăşiFRF de a uda la maximum terenul de joc pentru a nu le permite bulgarilor să-şi desfăşoare jocul tehnic. De unde această idee a "specialiştilor federali" cînd în ultimele 32 de meciuri cu bulgarii am avut un avantaj net, cînd în decursul timpului echipa României a demonstrat că se bazează, în mare, pe virtuţiile tehnice şi nicidecum pe cele fizice, cînd la orice început de meci internaţional se afişează Fair - Play, please.

Probabil că exemplul terenului de joc al minerilor de la Petroşani mereu în stare de umectare chiar şi pe canicula a inspirat pe "capetele înţelepte" ale FRF sau o fi fost vreo directivă preţioasă. În a doua variantă înţelegem şi iertăm aceste capete ("devle" în bulgara de baltă) pentru că de unde nu e, nici Dumnezeu nu cere. Din start, deci, prin starea umedă a terenului de joc se anula tehnica lui Hagi, Lăcătuş, Rotariu, din start se anula prospeţimea fizică (şi aşa precară) a fotbaliştilor români.

Altfel spus ne-am tras singuri gazonul de sub picioare. În aceste condiţii, sigur că premizele evoluţiei penibile ale "stranierilor" erau satisfăcute. A avut grijă un "cap limpede", deci să creeze această stare. În al doilea rînd, trebuie să relevăm un aspect esenţial, ce denotă sau nu, BUNUL SIMŢ al românilor de peste hotare. Fotbaliştii noştri, după ce şi-au văzut sacii în căruţă (bravo lor că au reuşit) au (re)venit în ţară îmbătaţi de sumele încasate în ultima perioadă. Este adevărat că pentru ele trebuie să **munceşti** şi că, pentru a munci ai nevoie de **sănătate** dar nu mai înţelege nimeni să nu doreşti să cîştigi un meci, mai ales cînd joci în faţa propriilor suporteri. În acest sens, comuniştii aveau dreptate cînd ne intoxicau cu sloganurile de tipul "să luptăm pentru bunăstarea patriei" sau "să aperi culorile ţării", şi mai ales "să facem totul"...

Iată deci, că ajungem încetul cu încetul să regretăm vechea epocă, măcar pentru zelul cu care propaga (sau impunea) aceste noţiuni ce au devenit, e adevărat, obositoare. Drumurile europene l-au obosit pe fotbaliştii noştri, cantonamentul nostru n-a existat. Este grav, dar cum ar putea cineva să le impună disciplina de echipă la, şi aşa, rarele întrevederi, cînd Gino Iorgulescu chefuieşte cu Hagi, cînd d-l contabil Marian Albu în minutul '82 al partidei trebăluia în spatele stadionului în spatele unei maşini străine, cînd d-l Bivolaru, cel mai secretar, rîde şi se amuză după meci, cînd paşii lui Kassai emană usturoi şi combinaţii de tip "Ambasador", cînd d-l - pardon MĂRIA SA ANGELESCU este roşu în obraji (dar nu de necaz), cînd d-l Staicu probabil că mai ciupeşte cîte ceva de la vreun junior (cum l-a ciupit pe vremuri şi pe subsemnatul), cînd conducerea sportului şi o parte din FRF sînt prieteni cu de-acum "celebri" fani "CALU", "ALBANEZU" şi "ŢINTARU" (să fie ei sponsorii noştri?) cu o moralitate cel puţin îndoielnică. Oare cum? Răspunsul este unul singur: **tendinţa către profesionalism şi moralitate**.

Nu omit nici diferenţa de premiere între Real-Madrid, de pildă, şi echipa României, dar aici intervine şi aspectul folosirii banilor de către FRF. Adică, ai valută, o chiverniseşti, te foloseşti de ea şi cînd e vorba de laitmotivul muncii unei întregi federaţii - MECIUL OFICIAL - tu nu arunci spre exemplu cca 200.000 de dolari în joc, care se converteau în calificare şi care ne duceau în Suedia, situaţie în care... Dar marele trezorier, d-l Albu ştie mai bine ce face cu... portbagajul unei maşini. Pînă şi la capitolul organizare, FRF a eşuat, nereuşind să transforme un eveniment de calibrul acestui meci într-o sărbătoare ci să-l reducă la o mare cacialma. Poate că totuşi d-nii "CALU", "ALBANEZU" şi "ŢÎNTARU" îi vor sprijini la, de acum încolo, mult mai amicalele întîlniri (excursii) internaţionale. La aşa generaţie chiar aşa o federaţie? Aceasta este întrebarea!

P.S. - Din ultimele buletine meteo am aflat că în zona Ghencea n-a plouat de multă vreme. În acelaşi timp, mai mulţi locatari din cartier au reclamat lipsa apei la orele de vîrf. Întrebare: Atunci de unde atîta apă pe gazon?

Stimaţi suporteri rapidişti, Marcel Puşcaş nu e preşedintele FRF. Chiar dacă seamănă cu Mircea Sandu!

Miercuri seara, după meciul Rapid – Universitatea Craiova, îl însoţeam pe Marcel Puşcaş, trecînd printre suporterii giuleşteni. Aceştia, indignaţi de arbitraj, scandau lozinci împotriva Federaţiei. La un moment dat, cineva l-a confundat pe Marcel Puşcaş cu Mircea Sandu. Au sărit toţi pe el să-l sfîşie. Şi pe mine, ca spion de presă au zis. Abia a apucat omul să-şi decline identitatea, şi în fine cîţiva au recunoscut că l-au recunoscut pe Puşcaş. Şi fiindcă tot îl atacaseră, de ce să-şi ceară scuze? Mai bine atacă în continuare: "de ce ai plecat Marcel de la Rapid, ce dacă nu te-a mai vrut clubul, noi te iubeam, trebuia să vorbeşti cu noi, te-am fi apărat, mai ales că ţi-ai rupt piciorul pentru Rapid!" Ce să le spună atunci Puşcaş, unor suporteri care-l înghesuiau înfierbîntaţi şi indignaţi? I-am propus pentru a-i lămuri să-şi folosească pagina din "Fair-Play". Iată că o face. Cu tot respectul pe care îl are pentru clubul în care, practic, prin accidentarea sa şi-a încheiat cariera de jucător în divizia A.

Îl recomandă un prieten de-al lui şi un rapidist, obiectiv cît poate, care s-a născut şi a crescut în Giuleşti.

■ GEORGE STANCA

Prietenii mei rapidiştii

Am ajuns să cunosc clubul Rapid ca pe propriile mele buzunare de pe vremea cînd eram cu ghipsul pe picior şi cînd Geta, secretara, îmi oferea două scaune în loc de unul pentru a sta mai relaxat. Am căutat să-nţeleg de ce un club cu atîţia admiratori răspîndiţi în toată ţara are rezultate necorespunzătoare (cu excepţia atletismului)? Am reuşit să aflu adevărul. În afara faptului că, cu excepţia ministrului adjunct, dl. Iulian Tudosie, nimeni din conducerea MTTc nu se ocupă *concret* de club.

O a doua constatare ce m-a lăsat perplex era că din cei 110 salariaţi, sport de performanţă au făcut doar vreo 10.

Exista de pildă, un vice-preşedinte, Lepădatu, venit de la o şcoală unde era maistru. (N-am reuşit să pricep ce legătură făcea acest ins între bolţuri sau paratrăsnete şi sport)? Un instructor sportiv pe nume Comşa, fiu de procuror, cu ochelari tip fund de borcan, pe care costumul stătea exact ca pe cuier. Noroc cu Celi Rebac (fostă voleibalistă), care pe vremea aceea încerca să scoată basma curată onoarea Rapidului.

Exista la acest club o corupţie şi o foame după căpătuială personală rar întîlnite chiar şi în talcioc. Despre Fane – bufetierul cu cele peste 150kg ale lui ce să mai vorbim că ne lasă gura apă.

Ţin minte că după un antrenament am rămas să fac cîteva ture în plus alături de Vali Ionescu. După antrenament, Vali l-a cerut o friptură, iar grăsanul a refuzat-o pe motiv ca "astea e pentru fotbalişti". În acel moment am realizat că e greu să cunoşti eforturile depuse de Vali la antrenament dacă tu n-ai făcut niciodată un tur de pistă.

Despre antrenorul emerit Nicolae Zaharia s-au scris multe. S-a spus că e nebun, că e prea vorbăreţ. Da, este adevărat, Mihai Zaharia este nebun după sport, vorbeşte numai despre sport. El visează şi goneşte după rezultate şi medalii. Aş dori ca tot sportul românesc să fie împînzit numai de astfel de oameni nebuni. Cu Zaharia m-aş arunca fără frică în valurile periculoase ale sportului. Antrenorul sovietic Valeri Lobanovski declara unui reporter: "Pentru a atinge un tel trebuie prima oară să-l visezi". Un astfel de visător este Mihai Zaharia. Am încredere în el şi sînt convins că dacă va greşi vreodată, aceasta s-ar datora numai celor care-l înconjoară. Inginerul Langa şi dl. Rămureanu sînt oameni de fotbal dar le lipseşte curajul acţiunilor personale. Sportivii clubului însă sînt curajoşi şi oameni adevăraţi.

Să înfruntă lipsurile şi să rămîi fidel unei idei ca Rapid, trebuie să recunoaştem, e un act de curaj. Gheorghe Dumitru, Suciu Popovici (baschet), Marilena Doiciu (handbal), Vali Ionescu, Mihaela Pogăceanu, Iolanda Oanţă (atletism), fotbaliştii Toader, Cîrstea, Goanţă, Damaschin, Ţîră şi cellalţi sînt sportivi admirabili, camarazi pe care te poţi bizui.

Păcat totuşi de talentul lor şi de neatingerea cotei de performanţă la care toţi rîvneau. Nu este vina lor, ci a celor care le-au oferit aceste "minunate condiţii" adică escrocii, şarlatanii care roiau ca viespile în jurul clubului şi care nu s-au gîndit niciodată decît la buzunarul şi burtica proprie. Vreau să cred că odată cu venirea la conducerea clubului a lui Mihai Zaharia lucrurile se vor schimba. Le-o doresc din toată inima.

■ MARCEL PUŞCAŞ
un rapidist pasager
fără voia sa

P.S. Soluţia? De la privatizare la privată? Tache Macri avea o vorbă: "Daţi-mi vă rog toate WC-urile din gările ţării. Să pună fiecare om cîte un leu, banii să revină clubului şi cîştigăm Cupa Campionilor Europeni".

Ce ziceţi?

CE AR FACE SORIN CÎRŢU DACĂ AR FI ANTRENORUL NAŢIONALEI?

■ Gino Iorgulescu n-a antrenat nici cît mine. ■ Din 22 decembrie s-a mers tot pe bîjbîite. ■ Greva japoneză sau un contabil şef care nu respectă eforturile fotbaliştilor. ■ Dacă nu s-ar fi achitat banii nu am fi jucat pe Giuleşti.

În minutele imediat următoare tensionantului meci de fotbal Rapid-Universitatea Craiova, încheiat cu scorul 1-4, l-am întîlnit pe mereu zîmbitorul antrenor craiovean Sorin Cîrţu. În urma discuţiei a reieşit interviul de mai jos.

Aşadar, care ar fi prima "mutare" a lui Sorin Cîrţu în cazul în care mîine ar deveni antrenorul echipei reprezentative? R. Am auzit cîte ceva referitor la o eventuală propunere. Nimic însă nu s-a făcut concret. Sigur că mă gîndesc la o asemenea culme, dar n-aş dori ca ea să fie urmarea... sistemului raţional, ci a valorii. Mă cunosc destul de bine, în ciuda vîrstei. Sînt convins că ambiţia, principiile, mentalitatea mea şi rezultatele, mă vor impune în cele din urmă. Şi fiindcă tot m-ai întrebat, pot să-ţi spun că aş prelua naţionala fără ezitare, dar numai într-o perioadă de pregătire, înaintea începerii unei campanii preliminare de calificare. Apoi l-aş titulariza pe Săndoi. Gică Popescu nu are ce căuta pe alt post în afara celui de libero. Sistemul care se conturează în fotbalul internaţional este 1 - 3 - 5 - 2. Am încredere pentru această variantă pentru flexibilitatea ei şi pentru o mai bună acoperire a zonei de mijloc.

Ai pomenit de tinereţe. Care este diferenţa dintre tine şi Gino Iorgulescu? Ce crezi despre antrenorul actual al echipei României? R. Dacă a fost preferat Constantin, înseamnă că este cel mai bun. Probabil că şi-a ales secundul. În privinţa lui Gino, în calitatea pe care o deţine, el are răspunderi limitate. Eu n-am experienţa necesară, dar el nici cît mine nu a antrenat. Nu-nţeleg cum a putut fi promovat, fără un stagiu minim. Cred că şi FRF sau... Sportul studenţesc au avut un cuvînt greu de spus.

Ce trebuie făcut ca acest sistem relaţional bazat pe cumetrii, fără acoperire valorică să nu mai existe? R. Şi eu mi-aş lua echipa de "fideli" cu condiţia ca aceştia să fie recrutaţi din rîndul profesioniştilor care şi-au demonstrat în timp valoarea. Pînă acum, FRF, după 22 dec. a mers tot pe bîjbîite. Nu tu statut de jucător, nu tu statut de antrenor. Dar de unde nu-i nici D-zeu nu cere.

Spune-ne ceva despre prima grevă japoneză în fotbalul românesc declanşată de voi. R. În returul campionatului trecut, jucătorii voiau aceleaşi prime ca în tur. Banii negri trebuiau făcuţi albi. Şi fotbaliştii doreau acelaşi lucru. Prin absurdele decizii ale federaţiei de fotbal, de-a oferi jucătorilor doar 25% din încasările de la meciuri, s-a generat această nemulţumire. Adică, deşi tribunele se umpleau cu spectatori, fotbaliştii nu puteau beneficia de banii proveniţi din încasări. În aceste condiţii, cu toate sumele frumuşele pe care le aveam, contabilul şef al Universităţii Craiova, dorea ca din aceşti bani să fie ajutate şi celelalte secţii. Eu înţeleg că şi ele întîmpină greutăţi, dar asta pe noi, fotbaliştii ne interesează mai puţin. De altfel, şi eu, în calitate de antrenor, am consimţit, formînd un bloc unitar, antrenor - jucător. Astfel, am dat un **ultimatum** conducerii şi dacă nici după egalul de la Craiova cu Farul Constanţa nu s-ar fi achitat de cei aproximativ 30. 000 lei, nu ne-am fi prezentat în Giuleşti. Aceasta a fost greva noastră japoneză.

Şi uite-aşa, cu banii luaţi, Universitatea a venit, a văzut şi a cîştigat în Giuleşti. Trebuie să recunoaştem că moralul bun, cu bani grei se ţine...

Domeniul Alin Savu

Reamintesc pe această cale tuturor acelora care nu pot despărți numele de Alin Savu de "Steaua" că opiniile inserate în această pagină mă reprezintă în exclusivitate și nu implică sub nici o formă Clubul Sportiv "Steaua".

GOANA DUPĂ AUR IN ESTUL SĂLBATIC ...

Estern în serii și mai multe episoade - SERIA I

Evident există scenarii mult mai importante și mai interesante decît cel al sportului românesc. Fără doar și poate afirmația ce urmează nu poate și nu trebuie să găsească unanimă adeziune.

În nenorocita noastră istorie comunistă de 45 de ani singur sportul ne-a adus bucurii reale la nivel național; ca moment emoțional numai tensiunea din august 1968 – invadarea Cehoslovaciei – poate rivaliza cu victoriile lui Ilie Năstase în Turneul campionilor, cu nopțile, minunatele nopți albe ale Nadiei Comăneci la Montreal în 1976 sau cu acea unică noapte de 7 mai 1986 cînd, îmbătați de bucurie sărbătoream "revelionul" bucuriei steliste la Sevilla.

Sper că nu exagerez, nici că memoria îmi joacă feste, dar acestea au fost momente de apoteoză în sportul nostru, momente care au stîrnit pînă și în cel mai îndepărtat cătun al țării valuri de bucurie adevărată. Reușitele sportivilor noștri au fost paharul cu care ne-am mai înnecat amarul provocat de dezvoltarea noastră socialistă mult prea multilaterală.

Sînt convins că oamenii de cultură ai acestei țări nu se vor supăra, dar din nefericire realitatea a fost aceasta: datorită unui subnivel omenesc de viață cultura a găsit în mase o mai mică audiență decît sportul.

Majoritatea dintre noi cred că a așteptat enorm de multe de la momentul 22 decembrie 1990. Că nu se va schimba nimic în mod spectaculos și nici în scurt timp, de asta eram convinși cu toții; dar că va fi mai rău, cred că numai cei extrem de realiști și-au imaginat.

Cum fiind militar al armatei române nu pot să mă pronunț asupra vieții politice a țării – considerînd că este firesc așa –, doresc să mă refer la ce s-a petrecut în sportul românesc în aceste 10 luni ale lui 1990.

În chiar primele zile ale anului – noua conducere a proaspăt înființatului Minister al Sportului și-a făcut public programul în care la loc de cinste figura "scoaterea de sub egida unor departamente a cluburilor sportive". Nimic de zis, idee generoasă, dar nepropunîndu-se nimic în locul forței materiale susținătoare a departamentelor respective astăzi pot spune fără teama de a greși că a fost o emanație – pentru că tot se poartă – iresponsabilă, generatoare a unui seism care a zdruncinat din temelii sportul românesc. Atît de puternic încît, parcurgîndu-se diverse etape, s-a ajuns la un fapt fără precedent în sportul românesc: greva.

Despre refuzul poloiștilor de la "Dinamo" la unul din meciurile cu "Steaua" s-a mai scris și sigur se va mai scrie. Eu unul nu doresc decît să pun cîteva întrebări pe marginea acestui gest fără egal. Toate sînt adresate conducerii clubului "Dinamo":

- dacă s-a promis ceva poloiștilor de ce nu s-a respectat promisiunea?
- dacă nu se putea respecta, de ce s-a promis?
- domnule președinte Gostin, jur că nu mă interesează cum ați ajuns colonel la 28 de ani; dar zău că aș vrea să știu cum ați ajuns de la Mecanică Fină în scaunul de președinte la "Dinamo"?

Ce anume v-a făcut să credeți că este mai ușor cu sportivii decît cu micrometrele, șublerele și ceasurile comparatoare? Să credem că v-a adus la "Dinamo" goana după ... aur (dar nu cel european, mondial sau plimpic cărăușit de sportivii dinamoviști)?

Ați avut în ogradă cea mai frumoasă echipă a poloului românesc; ce ați făcut din ea? La clubul sportiv "Dinamo" era nevoie să dispară practicile abuzive, nu clubul în sine și sportivii; aveți o sarcină precisă în acest sens? Nu uitați, clubul sportiv "Dinamo" are o lungă tradiție în spate și încă o mare valoare astăzi!

Nu cred că există un iubitor adevărat de sport care o să vă ierte; nici dumneavoastră și nici ceilalți gropari ai sportului românesc.

O altă grevă, de data aceasta numai de avertisment, a făcut Universitatea Craiova în meciul cu Farul. Că a fost de avertisment se deduce ușor – după 2 : 2 a urmat 4 : 1 cu Rapid, în Giulești! Și aici se nasc aceleași prime două întrebări, identice cu cele adresate conducerii clubului "Dinamo", dar și altele, cu adresă diferită, ce vor fi puse într-un alt episod al acestui ... estern, categoric documentar și nu artistic!

Un moment important al scenariului nostru îl reprezintă exodul fotbaliștilor români în goana lor după aur ... verde, urmînd de data aceasta numai direcția clasică – spre vest.

Multe episoade marchează acest moment; ne vom rezuma la cîteva rînduri dintr-un interviu acordat de Mircea Lucescu dlui. Adrian Vasiliu pentru "Gazeta sporturilor".

Spunea dl. Mircea Lucescu: "În fine, alte milioane pierdute de către cei care au semnat. De ei, și numai de ei. Cu banii pierduți puteam construi un nou stadion, să întărim o echipă cum n-a mai avut România și principalul beneficiar ar fi fost *reprezentativa națională*. Cine n-a dorit acest lucru, Mircea Lucescu? Să fim serioși, domnilor! E foarte adevărat, anumite conturi personale, cadouri, mașini luxoase ar fi zburat! Dar *România ar fi avut o națională de vis*. Și nu neapărat antrenată de Lucescu ..." (sublinieri din text).

Că nu a existat experiența unor astfel de transferuri, este un lucru cert. Dar tot atît de cert este și faptul că din conturi personale, cadouri și mașini luxoase se va face un film de mare succes sub egida Casei de filme a Procuraturii României – la vremea respectivă, va veni cu siguranță!

Implicațiile sînt prea numeroase pentru a putea fi tratate în cîteva rînduri sau de unul singur.

De unul singur vă voi relata însă un alt episod al istoriei atît de zbuciumate a sportului nostru de la Revoluție încoace.

Cu ocazia unei mese rotunde organizată de ziarul "Tineretul liber" în martie a.c., îl avertizam pe fostul ministru al sportului dl. Mircea Angelescu: "L-am auzit pe halterofilul Atilla Czanka declarînd că, dacă se ia măsura respectivă (n.n. – demilitarizarea cluburilor militare), va pleca în Ungaria să facă sport acolo! Oare asta vrem?!..."

Noi cu siguranță nu am vrut asta, însă dl. Mircea Angelescu da, afirm cu aceeași siguranță. Ce mă face să fiu atît de categoric? Astăzi Atilla Czanka, împreună cu Traian Chihărean, este în Ungaria și ridică haltere pentru ridicola sumă de 20.000 forinți – cine cunoaște inflația din Ungaria va înțelege de ce am scris ridicolă.

Sigur, îmi veți spune că demilitarizarea nu s-a produs; perfect adevărat, dar piatra nesăbuită aruncată în balta sportului românesc a făcut mari valuri care au început de multă vreme să macine malurile. N-aș avea spațiu să vă pot enumera numele celor care, valori autentice ale sportului nostru, și-au luat traista-n băț și au pornit să-și caute norocul pe alte meleaguri.

Tot așa de justificată este remarca – dar se putea face ceva pentru a-i opri? Socotim că sigur se putea face ceva, dar acest aspect va fi subiectul seriei a doua a esternului nostru, povestit – sau scris – cu multă, foarte multă amărăciune.

P.S.: sper că, luînd apărarea clubului "Dinamo" nu voi fi acuzat de dinamovism! Dar și mai tare sper că multă, foarte multă lume va înțelege că nu apăr nici pe "Steaua", nici pe "Dinamo" ci apăr, pur și simplu, cu forța cuvîntului scris, numai sportul românesc. De ce o fac nu are rost să mai argumentez!

GERMANIA – ... SI A RĂMAS DOAR UNA

A trecut multă vreme de cînd am înțeles că, mai devreme sau mai tîrziu, istoria își cere drepturile. Aceasta m-a ajutat să continui să sper chiar în clipele mele de disperare!

Am știut că va veni momentul decembrie '89: am știut că va veni vremea cînd marele imperiu rus se va clătina (nu cunosc nici un imperiu, care, în decursul istoriei, să nu se fi prăbușit): am știut că acest anacronism numit "cele două Germanii" va sucomba la un moment dat.

Așa cum știu că va apărea o singură Coree lîngă un Vietnam, un Yemen, o Germanie. Așa cum Taiwan-ul și Hong-Kong-ul vor reveni la locul lor. Tot așa cum, cînd va veni momentul și Basarabia se va întoarce acasă.

Așadar, trecînd peste această scurtă dar necesară introducere, să revenim la ... titlul rîndurilor de față.

De peste 25 de ani ne-am obișnuit cu evidența că R.D.G. este o mare forță în sport, la un moment dat mai mare chiar decît cele ale URSS și SUA.

Într-o societate strîmbă, bazată pe legi strîmbe, comunismul a încercat să cîștige teren prin forță sau printr-o acerbă propagandă, dusă prin orice mijloace, iar sportul e fost poate cel mai bun mijloc.

R.D.G. a înțeles foarte bine acest lucru dar și faptul capitalist că pentru a obține maximul de profit trebuie să și investești.

Spre deosebire de gigantotropul nostru paranoic, cu o betonieră "mestecînd" mereu în mintea-i bonlavă, guvernanții est-germani au investit enorm în sport.

Cît anume, s-a văzut în primele luni ale lui 1990 cînd dezvăluirea mecanismului pus în slujba propagandei sportive ne-a umplut de uimire. Intuiam cu toții, cei legați într-un fel sau altul de sport, că se întîmpla ceva în RDG.

Dar nu bănuiam proporțiile, mergînd pînă la bazele de pregătire subterane, în condițiile în care specialiștii est-germani erau extrem de zgîrciți la vorbă și foarte diplomați.

Mai știam că, pe baza principiilor economiei capitaliste, nu s-a investit decît în disciplinele cu maximă eficiență (natație, atletism, canotaj, sporturi de iarnă), altele avînd apariții meteorice dispărînd apoi în anonimat (baschet, volei, chiar handbal).

Dar acolo unde investiția s-a întîlnit cu înclinația nativă și talentul, rezultatele au fost de excepție.

Așa cum au apărut școala est-germană de patinaj cu pleiada ei de campioane, începînd cu Gabriela Seifert și terminînd cu Katarina Witt, cea de atletism din care s-a ridicat un număr impresionant de ululitoare vîrfuri, de la Renate Strecher și Marita Koch pînă la Heike Dresler și frumoasa Ketrin Krabbe, dintr-o listă practic imposibil de completat în spațiul avut la dispoziție, ca și cea de natație, unde seria este la fel de

impresionantă, pornind de la Kornelia Ender și Rolland Mathes și încheind cu Kristin Otto, egalînd prin performanțe și prestigiu faimoasa școală americană.

Repetăm, spațiul nu permite cuprinderea tuturor numelor de mari sportivi est-germani care au strălucit pe meridianele globului și în alte discipline sportive ca: box, ciclism, canotaj, săniuțe, bob, biatlon, sărituri cu schiurile și altele.

Sportul est-german poate, și cu siguranță va fi obiectul unor studii care să-i descifreze "secretele". Timpul, cel care le rezolvă pe toate, ne va descoperi și aportul biochimiei la performanțele și amploarea fenomenului sportiv est-german, ca și, probabil, alte lucruri păstrate ani de zile sub cea mai deplină tăcere.

Peste toate necunoscutele va rămîne însă o muncă uriașă, susținută de conștiinciozitatea, disciplina și spiritul de sacrificiu al unui popor care a avut puterea să renască din cenușa celui de al doilea război mondial.

Pagina de referință din istoria sportului, scrisă de sportivii din R.D.G., va fi întoarsă la 3 octombrie a.c., odată cu dispariția "celor două Germanii".

În decursul unui an, pînă în toamna lui 1991, va avea loc unificarea tuturor federațiilor sportive, astfel că Barcelona 1992 să primească o singură echipă germană, capabilă să lupte pentru supremație cu celelalte două mari puteri - S.U.A. și U.R.S.S.

Ce se va întîmpla după Barcelona?

După opinia noastră lucrurile se vor schimba. Euforia momentului va trece și legile economiei de piață vor continua, prin acel atît de obiectiv principiu al eficienței, să marcheze și fenomenul sportiv german. Așa că, nu este exclus să nu mai avem nici o școală germană de patinaj, atletism sau natație. Vor găsi aceste discipline sportive aceeași audiență la public ca fotbalul și handbalul?

Cunoscînd relativ bine legile economice care guvernează sportul occidental, recunosc că sînt sceptic.

Îndoielile mele ar putea fi infirmate de formidabila putere economică a Germaniei, cea care a plătit miliarde bune pentru a-și recupera sora mai mică, trăită 45 de ani în casa mamei sale vitrege de la Moscova.

Dorind să păstreze forța propagandistică a sportului, noul stat german reunificat, ar putea finanța această activitate puțin productivă, dar cu o mare priză în masele largi de oameni de pretutindeni. "Italia '90" poate fi un exemplu, atît prin extraordinara, universala audiență de care se poate bucura sportul, cît și prin modul în care o țară își poate trimite reprezentanții la o astfel de întîlnire.

Oricum, evoluția fenomenului sportiv german este demnă de urmărit în continuare. Dacă vom trăi, vom apuca.

Așadar, R.D.G. adio!

Bun venit, Germania!

TIME OUT

SENZAȚIONALUL DE LÎNGĂ NOI

Rîmaru nu a fost singur, avea un tată!

La o comandă, salva a pornit, condamnatul prăbușindu-se la pămînt. În păduricea de lîngă Jilava, se curma o viață tînără, trăită fără rost, protagonistul, I. Rîmaru omorînd cu bestialitate și detașare cîteva tinere care nu aveau nici o vină, decît aceea de a fi apărut în calea lui.

Plutonul de execuție se întorcea în cazarmă fără nici o remușcare. Cel împușcat de ei îngrozise în anii '70 – '71 tinerele din București, cîștigîndu-și faima unui Jack Spintecătorul autohton. Faptele sînt cunoscute, enorma muncă depusă de toate posturile de miliție din capitală încheindu-se cu prinderea criminalului.

Ceea ce totuși, foarte puțini știu, este că I. Rîmaru nu a fost singur. Este vorba de un incredibil caz de moștenire. Genetic, psihic sau pur și simplu inexplicabil.

Descoperirea a făcut-o criminalistul de excepție, care a fost Constantin Țurai.

În zbuciumatul an 1944, cînd bucureștenii se confruntau cu spaima bombardamentelor, cînd poliția era sufocată de transportul cadavrelor și a răniților de sub ruine, faptele infracționale erau totuși prezente pe agenda și așa încărcată a Poliției Capitalei. În noianul acelor evenimente apar succesiv cinci crime asupra unor fete tinere, fără mobil. Toate omorîte cu un obiect contondent și numai în condiții meteorologice vitrege, ploaie torențială, furtună, ceață. Recoltate de la locul crimei amprentele făptașului comparate cu cartotecile poliției nu relevau nici o persoană aflată în evidența lor.

Constantin Țurai își făcuse un obicei de loc naiv, de a compara urmele papilare aflate în evidență cu autori necunoscuți cu cele ale noilor arestați în decursul anilor și cu ale cadavrelor aduse la Institutul medico – legal.

În anul 1972, după 20 de ani aflat la conducerea laboratorului bio – criminalistic al IML are o revelație: printr-o stranie coincidență, în ziua de 23 octombrie este adus cadavrul lui Florea Rîmaru, tatăl lui I. Rîmaru, care decedase căzînd în mod suspect dintr-un tren.

Luîndu-i amprentele, comparîndu-le ca de obicei cu cele neidentificate, a rămas stupefiat.

După 28 de ani autorul neidentificat al celor cinci crime era, în fine descoperit.

Același stil sălbatic de suprimare a victimelor, în aceleași condiții meteorologice, și în fine, tatăl criminalului Ion Rîmaru s-a dovedit a fi criminalul Florea Rîmaru. De data aceasta, justiția divină a funcționat!

Dacă un criminalist nu ar fi continuat în decursul anilor de a căuta imposibilul nu am fi știut niciodată adevărul despre aceste cazuri.

■ PAUL FILIP

Fotografia lui I. Rîmaru în vitrina fostului muzeu al Institutului Medico Legal (Foto: Paul Filip)

APARIȚII DIVINE

Nu ajunge nimeni în rai dînd bacșiș

■ Fecioara Maria vizitează Italia și Ruanda ■ Icoane care sîngerează ■ Statui care plîng ■ Iisus are pielea neagră? ■ Oamenii sînt răi, necredincioși, deviază de la legea armoniei universale

"Dumnezeu își petrece ziua prin lumi, dar noaptea vine în Ruanda", spune un vechi proverb ruandez și, într-adevăr, în noaptea de 15 august mai multe persoane din satul ruandez Kibeho au avut viziuni asemănătoare: Fecioara Maria și Iisus Christos.

Era cu puțin timp înaintea vizitei Papei Ioan Paul al II-lea în Ruanda și, conform așteptărilor, evenimentului i s-a acordat extrem de puțină atenție, parcă - parcă trebuind să treacă rapid în uitare. Nu sînt însă primele semnalări de acest gen și, probabil, nici ultimele. Cazul cel mai celebru, căruia i s-au dedicat sute de pagini, și asupra căruia mintea umană încă mai iscodește prin arhive în căutare de confirmări, ori negări, este cel din 1917 (Fatima). La fel de celbru, poate ar fi fost și cel din 1944, de la Bonate Sopra (Italia), cînd Adelaide Roncalli, o fetiță în vîrstă de 7 ani, a declarat că a văzut-o pe Fecioara Maria, dar a negat apoi totul. Inchiziția modernă are mijloace persuasive rafinate, discrete, subtile și mult mai eficiente decît cele de altă - dată, se mai comentează, chiar și azi, în presa italiană.

Cazul Roncalli a trecut în uitare, ceea ce nu înseamnă și că "aparițiile" ar fi încetat. Ele au continuat, așa cum au continuat și continuă să fie semnalate icoane care sîngerează, ori statui care plîng... Uneori (și aceasta s-a petrecut realmente în Italia) intervine poliția pentru a elucida misterul sîngelui descoperit pe podeaua unei încăperi, sub o icoană care-l reprezintă pe Iisus... Anchetele sfîrșesc toate prin a recunoaște neputința, limitarea capacităților noastre intelective. Sîngele care se scurge din rana icoanei nu poate fi explicat rațional.

Vara aceasta așadar, într-un sat din Ruanda mai multe persoane au avut "viziuni" asemănătoare. Mai întîi Alfonsia Mumureke, o elevă de la colegiul de maici, în timp ce-și servea colegele la masa de prînz, a auzit o voce strigînd-o pe nume. A privit uimită și...

"Cine ești?" a întrebat fata.

"Sînt mama Verbului" i s-a răspuns, "ți-am ascultat rugăciunile și aș dori ca și colegele tale să creadă, pentru că ele nu cred îndeajuns"

Vorbea în limba ruandeză, iar referirile la necredința colegelor tinere Mumureke nu erau tocmai neîntemeiate.

Viziunea a reapărut și în timpul nopții, în dormitor, și de data aceasta au văzut-o nu doar "nebuna", ci și alte două eleve, una dintre acestea fiind tocmai cea mai incredulă din școală, cea mai dispusă s-o acuze pe Alfonsina de exces de imaginație.

"Nu e foarte albă, așa cum e pictată în icoane", a spus tînăra, "nu i-aș putea preciza culoarea pielei, e însă de o frumusețe incomparabilă. E desculță, îmbrăcată în alb, și are pe cap un văl alb"

Cam în același timp viziunea a apărut și în afara colegiului. În sat trei tinere au afirmat că ar fi văzut-o pe Fecioara Maria. Ele sînt creștine. În cazul lor se poate bănui o criză mistică, surprinzător este însă cazul unui ciobănaș, Emanuel Sagatashya, care nu e creștin și este analfabet. Nu a auzit niciodată vorbindu-se despre Iisus Christos, cu toate acestea, în timp ce culegea liniștit fasole din grădină a auzit vocea Lui. L-a văzut. Iisus i-a cerut să transmită un mesaj: "Purificați-vă inimile", unui grup de persoane care se aflau într-o curte vecină. S-a dus la persoanele acelea, le-a spus ceea ce i se ceruse să spună, dar n-a înțeles de ce, de îndată ce a apărut, femeile care se aflau acolo au rupt-o la fugă, iar bărbații au început să rîdă.

Era gol pușcă și nu înțelegea ce se întîmpla cu el. În timp ce se întorcea pe drumul pe care venise, i-a apărut iarăși Iisus. "Are pielea neagră și e învăluit într-o lumină strălucitoare"! a afirmat Emanuel. Viziunile celor șapte tineri s-au reperat, fiecare avînd propria-i versiune, ca și propriul mesaj.

Relatări de acest gen au mai fost, dar... Culoarea pielii. De mai mulți ani unii dintre creștinii europeni își pun o întrebare. E doar una din formele de a-și verifica propriile sentimente, de a pune la încercare autenticitatea, soliditatea acelui ceva despre care le place să creadă că ar fi iubire. O simplă autoexaminare. Dacă Iisus Christos s-ar reîncarna, și ar trăi iarăși printre noi? L-am recunoaște, l-am iubi? dacă în această încarnare ar avea pielea neagră?

Urmează sfaturi, îndemnuri obișnuite: să ne rugăm (dacă mai știm să ne rugăm), să ne înțelegem și să ne corectăm greșelile...

Gradul nostru de evoluție spirituală, spun unii, în acest secol a scăzut îngrijorător de mult. În Dumnezeu nu mai credem, în schimb sîntem uneori mai iraționali decît animalele. Urîm, prea mult, uneori... Mesajele străinilor apariții (indiferent că este vorba de cele din 1917, 1944 ori 1990) în esență sînt aceleași: sîntem răi, necredincioși, deviem de la legea armoniei universale. Orice minte, chiar și cea mai rațională, acceptă gîndul că universul, atît cît îl știm, atît cît îl înțelegem, respectă principiul armoniei, iar armonia poate fi ușor asemuită cu iubirea. Ori doar cu acel sentiment care ne face să-i acceptăm și să-i respectăm pe alții, oricît de deosebiți ar fi ei de noi.

După sfaturi vin anumite previziuni apocaliptice: "Lumea voastră e plină de ură, de aceea va pieri. Distrugerea ei va fi cauzată de un foc care va țîșni din adîncul pămîntului. Întreaga planetă și oameni și plante, totul va fi distrus"...

Au mai fost făcute previziuni de acest fel. Poate pentru că oamenii uită că adevăratul apocalips este în ei, nu în afara lor. Cei care cred în puterea armoniei refuză, însă, instinctiv, finalul catastrofei. Pentru că anumite reguli funcționează ireproșabil: cu cît dificultățile de moment sînt mai mari, cu cît conflictele par mai nerezolvabile, cu atît Omul are mai multe șanse de evolua spiritual. Evoluția spirituală înseamnă apropiere de Dumnezeu. Înseamnă iubire. "Nu ajunge nimeni în rai dînd bacșiși așa cum se procedează în lumea voastră" ne amintesc aparițiile din Rwanda, atrăgîndu-ne atenția că indiferent cine am fi, ce am face, "Pe planeta aceasta sîntem cu toții săraci. Pentru că toți avem nevoie nu doar de darurile, ci de mila lui Dumnezeu ca să trăim."

■ Maria Cune

Cei trei copii care în 1917 au văzut o entitate luminoasă pe care apoi au identificat-o cu Fecioara Maria

POKERUL
Reguli, rafinamente, trucuri

PRIMUL CLAR

Se așează 4 inși la o masă. Unul amestecă bine cărțile, iar altul le taie. Cărțile de joc trebuie să fie 32, adică exact cîte 8 de fiecare culoare. Cel care împarte cărțile lansează cîte una, pe rînd, la fiecare jucător, pînă ce cade primul as. Cel care a prins asul este destinat la împărțirea cărților, pentru prima "voltă" (tur). Să se dea cărțile pe față, cînd se alege împărțitorul prin acest procedeu!

CLARUL 2

După ce s-a stabilit, conform regulei, începerea jocului, împărțitorul de cărți este obligat să pună miza, după convenția celor 4, de 5 lei, să zicem. Sumele se depun în mijlocul mesei. Cărțile se amestecă bine.

Cel din stînga împărțitorului le taie, iar cel din dreapta primește prima carte, care se numește "protis". Al doilea, pe cea de-a doua, ș.a.m.d., pînă ce fiecare jucător posedă 5 cărți. Cărțile nu se dau pe față decît atunci cînd volta este sfîrșită, pentru a se vedea cine are cartea superioară.

CLARUL3

Dacă "protisul" mare cel puțin 2 ași, din cele 5 cărți, atunci pronunță "pas".

Al doilea, tot așa, pînă la cel din urmă. Dacă nici unul nu are deschiderea legală, atunci le împarte al doilea, în aceeași ordine, prevăzută în Clarul 2.

CLARUL 4

Dacă unul din jucători vrea să deschidă jocul, atunci el este obligat să depună o miză, echivalentă cu suma totală din mijlocul mesei ("potul") și declară cu voce mai tare: am deschis!

În același timp, deschizătorul trebuie să-și păstreze, cu absolută strictețe, cărțile, pentru a-și legitima deschiderea voltei.

CLARUL 5

Cel ce urmează pe deschizător are cuvîntul: "Pas" sau "Dau", după cum îi convine. Următorii procedează la fel. Dacă nici unul din cei 3 nu sînt de acord cu deschizătorul, atunci cel din urmă încasează miza.

CLARUL 6

Cu ce carte se poate intra într-o voltă? Cu cel puțin 4 cărți de aceeași culoare, 2 popi, 2 dame, 2 valeți, sau chiar cu 2 decari (zece) și cu o "cuartă". Cu cît mai slabă este intrarea, cu atît suma e mai expusă pierderii, cu rare excepții, bineînțeles.

CLARUL 7

Ce fel de cărți schimbăm?

În cazul cînd avem 2 ași, care sînt superiori față de celelalte 5 cărți, atunci schimbăm acele 3 cărți care sînt inferioare celor 2 ași. Cu 2 popi, 2 valeți se procedează la fel. Cînd ne cad 3 cărți de același fel, atunci schimbăm numai 2!

■ MARIUS PETRESCU

Pagina nesportivă

POLITICHIIA

Genocidacii şi balcanismul plenipenitenciar

GEORGE STANCA

A scrie azi despre dreptate in România este ca şi cum ai comenta buletinul meteo: depinde de unde bate vintul, de unde vin aversele dacă trece sau nu vreun talveg si multi alti factori.

Să ne uităm putin la arestatii din 13-15 iunie: tineri, chiar copilandri, unii ajunsi acolo chiar nevinovati, alti aduşi de mineri la poliţie, ca o ofrandă linistii noastre. Ei nu sînt deci condamnati ci retinuti pentru judecată. Şi totuşi, sînt rasi in cap şi imbrăcati in zeghe. Să ne uităm la ceilalti arestati, la tov.-ii din CPEX. Puşi la costum, eleganti, cămaşă scrobită, carvată, totul de parcă il aşteaptă pe Nicolae I-ul al lor să apară la o, scuzati, plenară. Sau la o sedintă de CPEX.

I-am văzut recent la procesul lui Iulian Vlad şi nu mi-a venit să cred. Se purtau ca in sediul CC-ului intr-o zi de, iarăşi pardon, plenară. Adică, Dumitru Popescu citea o revistă, franţuzească, Gogu Rădulescu a adormit de-a binelea, Paul Niculescu Mizil isi făcea bezele cu citiva spectatori. Numai Constantin Dăscălescu, ultimul prim ministru ceausist plingea in rindul intii dreapta, singur, suflindu-şi periodic şi discret nasul. Cind a fost cazul să fie evacuati, am asistat la o scenă cel putin amuzantă. Paul Niculescu Mizil discuta lejer peste bara boxei cu un coleg de la Rompres. Nu, nu-i dădea un interviu cum s-ar crede, ci citeva numere de telefon. La un moment dat, cei 23 au iesit din boxă, in timp ce Mizil mai zăbovea la bară. M-am asteptat ca gardianul care-l păzea, să se rătoiască la el, să-l admonesteze sau să-l imbrincească asa cum am văzut noi in filmele cu ilegalişti. Ei, as, zice poetul. El s-a apropiat respectuos de Mizil şi i-a spus cu supusenie familiară: "Dom' Paul, ha..deti mai repede că ati rămas singur aici". "Stai, dragă că mai am putină treabă" – a zis nomenclaturistul nostru. Şi omul in uniformă a stat. Să nu mai spun de vigilenta celorlalti politisti, care-i păzeau pe cei 24 atit de lume, incit se salutau cu cunostinte, puteau schimaba vorbe cu acestia, isi puteau saluta sotiile (d-l Dumitru Popescu a chiar 'abuzat de prezenta noii sale sotii Alexandra) sau fiii. As mai adăuga că mai demult, asistind la procesul lui Andruta Nicolae, am văzut tot o scenă nostimă. Retrăgindu-se inculpatul in camera de asteptare, insotit de 4 gardieni am zărit apoi pe cineva intrind cu o tavă cu 5 cafele. Deci garda si generalul. As fi băut şi eu una dar, la bufetul scolii de politie, in ziua aceea nu aveau decit suc de o culoare penitenciară. Minunat balcanismul postrevolutionar şi plenipenitenciar.

Sincer să fiu, ingăduinta gardienilor mi se pare umanitară si demnă de laudă. Dar de ce numai in cazurile celor acuzati de genocid? Sînt oare mai vinovati decit acestia "legionarii", "drogatii" şi "huliganii" arestati in 13 - 15 iunie? Atunci de unde această discriminare? Legea e alta pentru genocid deci? Să nu mai vorbim despre lucruri mai importante, ca acea retea de comunicatie din penitenciar spre exterior bine pusă la punct. Iată ce declară cineva dintre cei ce judecă, cu justificată indignare: "Cum e posibil ca unele date detinute de inculpatii trimişi in judecată pentru diferite infractiuni, care pe timpul dictaturii ocupau functii in aparatul de partid şi de stat, să fie receptate si apoi date publicitătii prin diverse mijloace mass-media? Nu cumva cadrele din penitenciare, in mare parte rămase aceleasi ca pe timpuri, se consideră subordonate fostilor sefi si actualilor detinuti? În consecintă, li se satisfac toate dorintele (ordinele) făcindu-se mesagerii acestora printr-o retea bine organizată. Numai asa se poate explica atitudinea adoptată de unele publicatii de a-i căina, compătimi pe cei trimişi in judecată pentru reprimarea revolutiei, făcindu-i astfel eroi? Atit de repede să se fi uitat că fără acesti nomenclaturisti, dictatorul şi soti a sa nu puteau să-si facă politica sistematică de distrugere morală si fizică a poporului român? Aşa repede am uitat cum tremuram de teama organelor M.I. dirijate de unii ca Vlad, Bucurescu, Dănescu, Vasile, Stamatoiu, Macri si altii?"

Dacă pină şi cei care judecă sînt indignati şi ingrijorati, intrebăm şi noi directia penitenciarelor, Ministerul de Interne şi chiar pe d-l ministru Doru Viorel Ursu: cum e posibil să se intimple asa ceva? Cum e posibil ca "genocidacii" să intre in legătură vizibilă cu familiile şi prietenii iar altii, arestati pentru culpe mai mici (dar rasi in cap si puşi in zeghe), nu? Şi atunci venim si intrebăm pe onor d-l ministru Ursu, cu ce a greşit avocatul Vărzaru cind a dat un bilet unui arestat din lotul 13-15 iunie? De fapt noi stim cu ce a greşit, dacă a gresit, dar dacă ne raportăm la lotul celor 24 de corifei, cum dumnezeu acolo nu e prins nimeni cu gresala?...

Căci şi noi iertăm gresitilor nostri.

ION CRISTOIU

FAIR PLAY BOY

Fotografie de IRINA PROSAN

Cu stiloul prin tutungerie

La tutungerie

Tutungeria, situată la parterul blocului, e o încăpere mirosind strasnic a ciment proaspăt. Nu s-a dat cu ciment de cîteva decenii, de cînd s-a înălţat blocul, dar asta n-are nici o importanţă pentru firma noastră. Importanţă are pentru vînzătoare, o tînără subţirică şi stacojie la faţă care se plînge de acest miros, tuturor clienţilor.

De o parte şi de alta a tutungeriei, îşi ţesc vitrinele sărace alte două unităţi de stat: o cizmărie goală de vreo jumătate de an şi un atelier de pus geamuri al cărui vînzător e plecat la circ. În tutungerie se ajunge numai după ce-a fost cît pe-aci să te rătăceşti între cele două uşi: Una deschizîndu-se în afară, alta înăuntru. Cu o mînă o tîrăşti după tine pe prima, cu cealaltă o împingi pe a doua. Doamne fereşte să ai cu tine vreo sacoşă! Ar trebui atunci să apelezi la genunghi. Vînzătoarea stă în spatele tejghelei încărcate cu presa liberă din România democratică. Rafturile sînt pustii. Doar undeva, la marginea celui de-al treilea s-a rătăcit o cutie de chibrituri.

– Aaa, face vînzătoarea, e chibritul meu, îl tin la îndemînă. – Aaa, face la rîndu-i clientul ale cărui priviri au sclipit o clipă la vederea cutiei vrăjite. Pe scaunul din faţa tejghelei, e nea Tase, un pensionar din bloc, trupul tare se simnte prost pe scaunul indecis, ale cărui cutie stau la îndoială dacă să mai rămînă sau nu în locaşurile lor. De aceea nea Tase şade pe scaun ca şi cum ar fi gata s-o ia la sănătoasa. Mîinile sale osoase, de bărbat făurit la Bumbeşti-Livezeni, ţin strîns, ca nişte canciocuri, genunchii în vigoare încă. Discuţia dintre cei doi a ajuns la subţirimea vînzătoarei. Tăifuiesc întru-una de azi dimineaţă. Era inevitabil ca şi acest punct să fie atins în cele din urmă. – Eşti slabă ca o franţuzoaică, zice nea Tase în timp ce tînăra răspunde cuiva, fără nici un complex: "n-avem! Nu se mai găseşte! – Da, mănînc foarte puţin, se explică vînzătoarea". – Ai dreptate, ofteză nea Tase. Franţuzii mănîncă foarte puţin. De aia sînt şi atît de culţi. Uită-te la ai noştri, bagă în ei pe rupte! –Eh, va mai trece pînă vom ajunge şi noi ca ei, răspunde tînăra femeie, ridicîdu-se de pe scun pentru a-i spune unui cetăţean care bate prosteşte în geam: "Gata nene, s-a închis pa şi pusi!"

HAGI-STOICIKOV PROLETARI CAPITALIŞTI

Perestroika a făcut posibil ca Real Madrid şi Barcelona, cele două mari cluburi ale fotbal-ului spaniol, să-şi schimbe politica tradiţională de "închideri" şi să se aprovizioneze din Europa de est. De aici i-au luat pe românul George Hagi şi pe bulgarul Stoicikov.

Ambi s-au adaptat pe deplin fără probleme la facilităţiile lumii capitaliste. Tehnica sportivă a lui Hagi va fi pusă în valoare prin aportul ce-l va avea la Cupa Europei, marea frustare din ultimele decenii.

În ceea cel priveşte pe Stoicikov, este obligat ca, cel puţin să rivalizeze cu Hugo Sanchez în lupta pentru cucerirea titlului pe care Barcelona l-a tot pierdut an după an. Spre deosebire de Hagi, bulgarul de la Nou Camp, ca un "mesia" salvator, ca marea stea care trebuie să schimbe fizionomia tristă a Barcelonei.

Cele 400 mil. de pesetas plătite pentru amîndoi, nu reprezintă nici mult, nici puţin, dar exigenţele vor fi maxime.

"DON BALON"

Cele 20 de puncte de comparaţie odioase

	HAGI	STOICIKOV
1.	Român	Bulgar
2.	25 ani	tot atît
3.	este noul Martin Vasquez	este noul Hugo, în cel mai bun caz Cruyf
4.	joacă mijlocaş ofensiv	o să-l pună portar
5.	faimos pentru caracterul lui	faimos pentru golurile lui
6.	o ducea bine pe vremea lui Ceauşescu	nicicînd n-a fost mai bine ca acum
7.	de mai mult timp are un Mercedes	doreşte un Audi
8.	individualist	nu este egoist cu mingea
9.	este un tip rece şi introvertit	are sînge fierbinte
10.	speră să cîştige Cupa Europei	speră să cîştige Liga
11.	vorbeşte la obiect	promite marea cu sarea
12.	coechipierii l-au primit cu răceală	coechipierii nu au încredere în el
13.	a costat 4 milioane dolari	tot atît
14.	anul trecut n-a primit nici o distincţie	a fost "Gheata de aur"
15.	titularizarea îi este asigurată	încă nu ştie
16.	apărătorii îi pot face viaţa imposibilă	se poate descurca cu apărătorii
17.	îl obsedează ideea de a fi cel mai bun	îl obsedează ideea de a fi mai bun ca Hugo
18.	este un fin stilist	este abil şi agrsiv
19.	este comparat cu Maradona	se zice că ar fi un amestec între Hugo şi Hughues
20.	ar putea fi cel mai bun prieten al lui Hugo Sanchez	îi va fi sigur duşman